Žil kdys kdes chlap. Dá se říct též muž či kmán, jak kdo chce. Já ho zvu chlap. Nu, a on krad, ten chlap. Krad, co moh a kde moh. Zvlášť, když měl hlad.
Byl den jak květ, pták pěl, klas zrál a nad vším jas.
Jen hvozd se tměl, tam, kde spal chlap.
Spal den a noc, neb pil jak Dán. Když jím třás chlad, vstal a chtěl jít dál, leč měl hlad. Jed by. A pil! Spíš pil, jen mít zač! Měl ret jak troud.

Vždyť se dá jít na lup, i když je den. Tak šel.
Jde, až zří plot, a na něm čte: Je tu zlý pes!
„Zlý pes - a to se mám bát? To snad ne!“ a just tam šel krást.
Leč pes tam byl. A zlý! A jak! Jak ďas!
Jen se chlap vkrad, už tu byl pes a vyl. Pán sic spal, leč pes vyl a řval čím dál tím víc, až pán vstal a vzal si zbraň.
„Vem si ho! Drž ho! Jen mu dej!!“
Křik, sběh a ryk, chlap chce pryč, je tu však pes i pán, je to už kmet, a řve: „Já ti dám u nás krást!“ A kmet se rve jak kdys, když byl mlád.

Leč chlap je mlád dnes a dnes má víc sil! Kmet už je mdlý, chlap na něj klek a chce ho bít, když tu zlý pes se zved a chňap! Chlap má prst pryč. Než pes spolk prst, než kmet se vzmoh, chlap skrz sklep jde ven. Tam, co je vchod, je schod a u něj hůl, spíš kyj. Kmet se chtěl prát, leč kyj je kyj, a chlap bil ze všech sil, až kmet pad.
Pes rval dál. Rval dlaň i pěst a teď chce rvát chřtán. Chlap, pot a krev, má spěch. Děd sic pad, leč teď zas na dvůr vběh vnuk, spíš hoch než muž, a chce znát: „Kdo tu chtěl krást a kde je náš děd?“
To už chlap byl přes dvůr, tam, co je stáj.
A přes plot kůň, a na něm chlap. Vnuk sáh níž, než je bok, tam, co měl kolt, a jak stisk, kolt štěk BENG! BENG!

Chlap jek a kůň se vzpjal; leč jde zas dál.
Děd vstal, je živ a zdráv, jen chlap je pryč a s ním i kůň. Vtom vnuk křik: „Hleď!“, a jak to řek, tam, co je brod, kůň stál, pak se hnal dál, zas stál, pak pad. Chlap je pod ním. Teď však se zved a dal se v běh, tam, co je hvozd. Chce se v něm skrýt.
„Jen ho nech,“ řek děd. " Kdo zná líp kraj? Kdo z nás tu rost? Teď bych chtěl lok, jak pes chce kost."
Vnuk mu dal džin.
„Vem psa a pojď,“ řek děd a mlask. „Dej si též hlt.“ Vnuk písk na psa a šli.
Chlap si sed pod strom. Kůň mu zdech, pes si vzal prst a ten kolt, co po něm šleh jak blesk, mu z plic vzal dech i krev. Chtěl by jít dál. Leč čím dál tím míň má sil, je bled, je sláb, je sám, má strach.
Klek, chtěl vstát, leč spad zpět na strom a po pni se svez na zem. Lez jak plaz, rval mech i vřes, jak táh trup o píď dál. Už ví, že je zle. Zrak se mu tmí i sluch mu ztich. Chce však pryč, tam, kde je svět a kde je jas, ne tma. Přec, kde je tma, je smrt!

… Ne, teď ne! Chce se mi spát, je noc a den a noc. Pak jsem zas fit! Jen mít čas, chléb a sůl a džbán! Moh bych být živ… živ líp…
Pes štěk.
A po něm hned hlas: „Rek čul krev! Běž za ním!“ „Kam štve?“ křik hoch. „Tam za ten dub!“
A tam ten chlap byl. Pes nad ním stál, pak hoch, pak kmet.
„To je on,“ řek kmet a vzdech: „Tys mu dal..“ „Proč u nás krad?“ „Co když měl hlad, co když chtěl jíst?“ „Ten znal jen pít, ten vrah.“ „On ví už svý, tak nač ten hněv? Pojď.“ „Co s ním?“ „Už nic.“
Ko Nec